

Vánoční dopis 2013

Farního sboru ČCE v Hranicích

Quo vadis?

Vážení přátelé našeho sboru, bratři a sestry,

přijměte opět pozvání na adventní a vánoční bohoslužby.

Letos jsem se rozhodla, že adventní bohoslužby nebudu kořenit něčím zvláštním a výjimečným, že bych všechny, co běžně nechodí, zvala a lákala na něco neobvyklého. Myslím, že adventní čas je už tak sám o sobě dost zvláštní a výjimečný. Nemusí to být čas hektický a kdoví jakých příprav, ale naopak to může být čas, který si vědomě uděláme na to, co nám přes rok chybí. Tím mám samozřejmě na mysli - čas na ztišení v hluku veškeré nabídky a poptávky; čas na druhé lidi uprostřed uspěchanosti; a samozřejmě je to i čas na sama sebe, na to, položit si osobní otázku - „Quo vadis?“ tedy - „Kam kráčíš?“

Věřím, že budeme kráčet třeba i do kostela a možná se cestou o sobě a své životní pouti také něco dozvíme.

Budu se na Vás Těšit!

Paulína Lukášová, farářka sboru

Bohoslužby v době adventní, během Vánoc a po Novém roce

v Evangelickém kostele na Šromotově náměstí, vždy v neděli v 8.30 hodin

- 1. prosince - **1. adventní neděle** - vysluhování Večeře Páně
- 8. prosince - **2. adventní neděle**
- 15. prosince - **3. adventní neděle**
- 22. prosince - **4. adventní neděle** - vánoční slavnost s dětmi
- 25. prosince **Boží hod vánoční** s Harmonií (středa) - vysluhování Večeře Páně
- 29. prosince (neděle)
- 5. ledna 2014 (neděle) - vysluhování Večeře Páně

Matoušovo evangelium 2,9

Oni krále vyslechli a dali se na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě.

Úryvek z Matoušova evangelia dává hodně napovědět a netřeba číst celý vánoční příběh. Někdo se dává na cestu, něco vyhlíží, hledá, něčím se nechává vést až se potom konečně zastaví, když dorazí *k tomu místu*. - Možná se tak dají charakterizovat i ty dnešní Vánoce, a možná celé naše životní příběhy. Kdy vyrážíme na cestu, něco hledáme, za něčím se ženeme a pak se možná i konečně zastavíme a snad i zklidníme, protože jsme konečně došli *k tomu místu*. Pohyb, akce, zastavení, nalezení? – ostatně takový je kolorit nejen života, ale i příprav na svátky. Ale bez toho příběhu se s tím vším můžeme jaksí i minout a nepotkat. Mohla bych se ptát, co je cílem našeho putování? A nebo jen zcela neurčitě. - Quo vadis? Kam kráčíš?

Ale jít vstříc Vánocům, znamená, směřovat k oslavě něčeho mimořádného. Jsme na cestě k vánočnímu příběhu. Ale jak a kudy k němu dojdeme? A v jakém stavu? Jdeme sami či s někým? Jdeme z daleka? A co můžeme cestou prožít? Co musíme prožít? Co si uvědomíme? A co zůstane cestou skryto?

O adventním čase se mluví jako, že je to **doba přicházení** nebo očekávání na příchod – příchod Spasitele. To už se možná ani moc neví. Není to pořád jen o nalezeném dítěti někde v plenkách. Tam se někdy spíše ocitá už jen ta naše víra (tedy v plenkách), když nepřijmeme, že to přicházení a nalézání se neustále děje. Je to tedy nejen moje cesta někam, za něčím či někým, ale i něčí cesta ke mně. Potkáme se? Chci se setkat? Naleznu, co hledám? A kam vlastně jdu? Kdy se zastavím?

Otázky jsou hlubší, než si dokážeme připustit a buď je odhodíme jako celý Ježíšův příběh a nebo si je připustíme a čas adventu přijmeme jako čas, kdy jsme na cestě. Čas darovaný, čas vyhlížení, čas sebepoznání. Je to ale i čas, který nás chce dovést k Božímu navštívení. Nechme se proto nově oslovit, vtáhnout, pozvat do Boží blízkosti. Nechme nově promluvit ten příběh, i když nám zazní trochu jinak

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka; to přicházelo do světa. (Janovo evangelium 1,1-5)

Ježíš řekl: „**Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.**“ (Janovo evangelium 12,46)